

Nadales a tot l'any

Josep Cros i Cabré

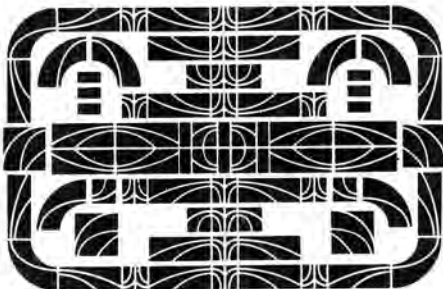
ENCARA HEM D'ESPERAR MÉS

Ara que els crepuscles tenen
la roentor dels rostres'
d'un Sol que es torna tímid,
com galtejant-se un tret
pel fred de les persones,
m'he trobat uns pastors
que m'han ofert refugi:

La borda del ramat
dessota els peus d'un marge.

Conforta compartir
vetlles prop de foganyes
contant infantaments,
tenint per jaç el xerri,
el fenc o trèvol bord,
l'altre demà esperant
l'anunci d'un Nadal
per posar altra esperança
en homes que vindran,
que ja els que han passat
i els altres que ara són
ja no hi tenim confiança.

La bona voluntat
no serà obra d'un dia,
serà un etern Nadal
si un altre estel ens guia.

SEMPRE IGUAL

La gent surt de mercat
donant-se: bones festes!,
plena de joia i greix,
curulles les cistelles.

A l'entrada una dona
de cara atemorida,
morada té la mà
d'estendre-la apoquida.

Sords als Nadals dels anys
i als laments dels pobres,
veient, com podem veure,
sens començar l'exemple.

Es repeteix la nit,
la llum i la gatzara
i a dins de l'home nu
no hi brota la rialla.

Després veiem, impàvids,
balafiar en públic
aquells que ja van néixer
cridant el mot: germà!

Qui pot creure en els homes?
On són els solidaris?.
¿Com poden esvanir-se
de més humanitats?.

Sords als gemecs dels altres,
indiferents als plors,
desconfiant d'estables
i tenir freds els cors,
els pobres de la palla,
els calentem el cos.